

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 129928 21 Gž
Brčko, 22.10.2021. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Kovačević Maide kao predsjednika vijeća, Lučić Vuka i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Z.M. iz Z., zastupane po punomoćniku Mikić Ćosić Zorici, advokatu iz Banja Luke, protiv tuženih „Adriatic osiguranje“ d.d. Sarajevo, zastupanog po punomoćniku Havel Maji, advokatu iz Advokatskog društva „Martinović & Partneri“ Mostar, Pisarnica Tuzla i „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko, zastupanog po punomoćniku Simikić Milenku, advokatu iz Brčkog, radi naknade štete, v. sp. 14.650,00 KM, odlučujući o žalbama tužioca i tuženih izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 129928 20 P od 01.12.2020. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 22.10.2021. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Žalba tužioca Z.M. iz Z. se DJELIMIČNO UVAŽAVA, žalba tuženog „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko se UVAŽAVA, a žalba tuženog „Adriatic osiguranje“ d.d. Sarajevo se ODBIJA kao neosnovana, pa se presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 129928 20 P od 01.12.2020. godine u dijelu stava prvog i dijelu stava trećeg izreke kojim je odlučeno o zahtjevu tužioca za naknadu nematerijalne štete zbog pretrpljenih fizičkih bolova i duševnih bolova zbog umanjenja opšte životne aktivnosti PREINAČAVA, tako što se obavezuju tuženi „Adriatic osiguranje“ d.d. Sarajevo i „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko da tužiocu Z.M. iz Z. solidarno nadoknade nematerijalnu štetu za pretrpljene fizičke bolove u iznosu od 3.110,00 KM i za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti u iznosu od 3.900,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 01.12.2020. godine kao dana donošenja prvostepene presude pa do isplate, u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja,

dok se presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 129928 20 P od 01.12.2020. godine u dijelu stava prvog, dijelu stava drugog i dijelu stava trećeg izreke kojim je odlučeno o zahtjevu tužioca za naknadu nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti i za strah, kao i u stavovima četvrtom i petom izreke (u odluci o troškovima postupka) UKIDA i u tom dijelu predmet vraća Osnovnom sudu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 129928 20 P od 01.12.2020. godine (koja je rješenjem isti broj od 09.04.2021. godine ispravljena u pogledu datuma naznačenog u uvodu), odlučeno je na slijedeći način:

„Obavezuje se prvotuženi „Adriatic osiguranje“ d.d. Sarajevo da tužilji Z.M. na ime naknade nematerijalne štete za duševne bolove zbog umanjenja opšte životne aktivnosti isplati iznos od 3.900,00 KM, za pretrpljene fizičke bolove isplati iznos od 3.110,00 KM, za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti isplati iznos od 1.480,00 KM, što ukupno iznosi 8.490,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 01.12.2020. godine kao dana presuđenja pa do isplate, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Odbija se preostali dio tužbenog zahtjeva za isplatu iznosa od 6.160,00 KM, sa zakonskom zateznom kamatom.

Odbija se tužbeni zahtjev protiv drugotuženog „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko.

Obavezuje se prvotuženi „Adriatic osiguranje“ d.d. Sarajevo da tužilji Z.M. naknadi parnične troškove u iznosu od 1.563,20 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.

Obavezuje se tužilja Z.M. da drugotuženom „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko naknadi parnične troškove u iznosu od 1.060,00 KM, u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude.“

Tužilac blagovremeno izjavljenom žalbom prvostepenu presudu pobija „u odbijajućem dijelu (stavovi dva, tri, četiri i pet izreke prvostepene presude)“ zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno „ili“ nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da ovaj sud žalbu usvoji, prvostepenu presudu preinači, tako da usvoji u cjelosti njen tužbeni zahtjev, a tužene obaveže i da joj solidarno nadoknade troškove parničnog postupka potraživane pred prvostepenim sudom uvećane za troškove sastava žalbe i takse na žalbu.

Tuženi „Adriatic osiguranje“ d.d. Sarajevo (u daljem tekstu prvotuženi) blagovremenom žalbom takođe pobija prvostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešne primjene materijalnog prava i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da ovaj sud „preinači prvostepenu presudu na način kako to predlaže prvotuženi u ovoj žalbi, te preinači i odluku o parničnim troškovima stranaka a tužioca obaveže da i prvotuženom nadoknadi troškove drugostepenog postupka“.

Tuženi „Osiguranje Garant“ d.d. Brčko (u daljem tekstu drugotuženi) žalbom (u podnesku od 13.03.2021. godine drugotuženi je od prvostepenog suda tražio donošenje dopunske presude, a u slučaju da prvostepeni sud ne donese dopunsku presudu, predložio je da se njegov podnesak razmatra kao žalba, što je prvostepeni

sud i učinio na način da je isti dostavio tužiocu radi davanja odgovora na žalbu, te od drugotuženog naplatio taksu na žalbu) prvostepenu presudu pobija u odluci o troškovima postupka sadržanoj u stavu petom izreke prvostepene presude, te potražuje i troškove na ime sastava žalbe i takse na žalbu.

Tužilac nije odgovorila na žalbe tuženih, dok tuženi u odgovorima na žalbu tužioca pobijaju istaknute žalbene razloge i navode i ovom sudu predlažu da izjavljenu žalbu tužioca odbije kao neosnovanu, odnosno postupi u skladu sa njihovim žalbenim prijedlozima, a postavili su i zahtjeve za naknadu troškova na ime sastava odgovora na žalbu i to prvotuženi u iznosu od 526,50 KM, a drugotuženi u iznosu od 720,00 KM.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao u smislu odredbe člana 341. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 28/18 i 6/21 - u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Predmet spora u ovoj parnici je zahtjev tužioca da sud obaveže tužene da joj solidarno nadoknade štetu prouzrokovanu u saobraćajnoj nesreći koja se dogodila dana 27.05.2019. godine oko 06,50 sati na putu V. – Z., u mjestu K., opština Z., u kojoj su učestvovali M.V., upravljajući p.m.v. „VW Pasat“ registarskih oznaka ... u kojem je tužilac bila putnik, a koje vozilo je osigurano od autoodgovornosti kod prvotuženog i N.G., upravljajući skupom vozila i to t.m.v. „MAN“ registarskih oznaka ... i priključnim vozilom „AVTOTREIDING“ registarskih oznaka ..., oba osigurana od autoodgovornosti kod drugotuženog.

Prvotuženi je tužbeni zahtjev, u bitnom, osporio tvrdnjama da postoji doprinos tužioca nastanku štete zbog nevezivanja sigurnosnog pojasa prilikom saobraćajne nesreće, te tvrdnjom da je isplatom naknade u vansudskom postupku u iznosu od ukupno 4.320,00 KM tužilac u potpunosti obeštećena, dok je drugotuženi, zbog izostanka odgovornosti na strani vozača vozila koje je kod njega osigurano od autoodgovornosti, u potpunosti osporavao i osnov i visinu postavljenog tužbenog zahtjeva.

Polazeći od nespornih činjenica da je prvotuženi, prije pokretanja ove parnice tužiocu isplatio na ime naknade nematerijalne štete ukupan iznos od 4.320,00 KM (na ime pretrpljenih fizičkih bolova iznos od 1.000,00 KM, na ime duševnih bolova zbog umanjenja opšte životne aktivnosti iznos od 2.100,00 KM, na ime pretrpljenog straha iznos od 700,00 KM i na ime duševnih bolova zbog naruženosti iznos od 520,00 KM), a kod toga da je nalaz i mišljenje vještaka medicinske struke (dr. Asmir Hrustić, specijalista za ortopedsku hirurgiju i traumatologiju) u potpunosti prihvatio u dijelu koji se odnosi na pretrpljene fizičke bolove i na pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti (u omjeru od 18 %), djelimično prihvatio u dijelu koji se odnosi na pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti i nije prihvatio u dijelu koji se odnosi na pretrpljeni strah, a nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke (Đorđe Karanović) prihvatio u dijelu koji se odnosi na zaključak da li je vezivanje sigurnosnog pojasa uticalo na povrede tužioca u saobraćajnoj nesreći, a nije prihvatio u dijelu koji se odnosi na propuste vozača vozila koje je osigurano kod drugotuženog, prvostepeni

sud je primjenom odredaba članova 940, 941, 155. i 200. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ”, br. 29/78, 39/85 i 57/89 – u daljem tekstu Zakon o obligacionim odnosima) u odnosu na prvotuženog sudio kao u stavovima prvom i drugom izreke prvostepene presude, dok je tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženog, stavom trećim izreke prvostepene presude, odbio kao neosnovan ocijenivši da je vozač vozila koje je osigurano kod prvotuženog isključivi krivac za predmetnu saobraćajnu nesreću dok vozač skupa vozila koja su bila osigurana kod drugotuženog „ni jednom svojom radnjom nije odgovoran za saobraćajnu nesreću, a što je opšti uslov odštetne odgovornosti”.

Stavovima četvrtim i petim izreke svoje presude, prvostepeni sud je, uvažavajući uspjeh stranaka u ovoj parnici, primjenom odredaba članova 120. i 121. Zakona o parničnom postupku, odlučio o troškovima postupka.

Po ocjeni ovog suda, tužilac u žalbi sa pravom ističe da je prvostepeni sud na utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio odredbu člana 178. stav (4) Zakona o obligacionim odnosima. Navedenom odredbom propisano je da za štetu koju pretrpe treća lica, u slučaju nesreće izazvane motornim vozilima u pokretu, imao motornih vozila odgovaraju solidarno, a to prije svega znači da u odnosu na treću osobu (oštećenog) imao motornih vozila (štetnici) čija su motorna vozila prouzrokovala materijalnu i nematerijalnu štetu trećem licu, za štetu odgovaraju po objektivnom kriterijumu kauzalne odgovornosti bez obzira na krivicu, a ne po pravilima o subjektivnoj odgovornosti po osnovu krivice. Samim tim, treća osoba svoj odštetni zahtjev može usmjeriti prema bilo kojem od imalaca vozila ili istovremeno prema svima, pa ukoliko samo jedan od njih kao solidarni dužnik nadoknadi štetu u cjelosti, ima pravo na regresni zahtjev prema ostalim solidarno odgovornim štetnicima u smislu odredbe člana 208. Zakona o obligacionim odnosima (kada relevantno postaje pitanje ko je isključivi krivac odnosno koliki je stepen krivice imalaca motornih vozila koji su učestvovali u saobraćajnoj nesreći – štetnom događaju).

Kod činjenice da tužilac u konkretnoj saobraćajnoj nesreći ima status trećeg lica (putnik u vozilu koje je osigurano kod prvotuženog), da žalbom prvotuženog nije dovedena u pitanje odluka prvostepenog suda o naknadi nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove (iz razloga koji će biti izloženi u nastavku ove odluke) i da je prvostepeni sud, suprotno navodima žalbe tužioca, pravilno odmjerio naknadu na ime nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjenja životne aktivnosti, jer je pravi značaj, u smislu odredbe člana 200. Zakona o obligacionim odnosima, a imajući u vidu i Orijentacione kriterijume za utvrđivanje naknade nematerijalne štete (akt Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 097-0-Su-16-000250 od 01.04.2016. godine) dao obimu i težini utvrđenih posljedica, životnoj dobi i socijalnim i porodičnim prilikama (strana treća posljednji pasus obrazloženja prvostepene presude), pravilnom primjenom odredbe člana 178. stav (4) Zakona o obligacionim odnosima obaveza naknade iznosa utvrđenih prvostepenom presudom za ove vidove nematerijalne štete (fizički bol i duševni bol zbog umanjenja životne aktivnosti), kao solidarnih dužnika, stoji na oba tužena u ovoj parnici.

Osnovano tužilac u žalbi, tvrdnjama da sud „proizvoljno utvrđuje stepen naruženosti drugačiji od onog koji proizilazi iz izvedenog dokaza vještačenjem“, odnosno da „sud ovaj dokaz nije pravilno cijenio ni u dijelu kojim se vještak

izjašnjava o stepenu naruženosti već je protivno nalaženju vještaka sam sud utvrdio da je navodno u pitanju laki stepen naruženosti, a ne srednji kako to konstatuje vještak“, ukazuje da je prvostepeni sud učinio povredu odredbe člana 8. Zakona o parničnom postupku, odnosno da provedeni dokaz vještačenjem po vještaku medicinske struke u dijelu koji se tiče utvrđenog stepena naruženosti, nije pravilno cijenio.

Naime, ovaj sud je stajališta da pitanje stepena naruženosti (lakši, srednji, jaki ili najteži oblik naruženosti), jeste usko stručno pitanje medicinskog karaktera, a da se okolnosti koje su prvostepeni sud opredijelile da umjesto u srednjem stepenu utvrdi naruženost u lakšem stepenu na granici estetskog oštećenja, a to su okolnosti koje se tiču lokaliteta oštećenja („nedominantna – lijeva ruka koja se može pokriti odjećom“) i godina života („životnu dob tužioca od 70 godina“), imaju cijeliti kod odmjeravanja naknade za ovaj vid nematerijalne štete, kako je to prvostepeni sud pravilno učinio u dijelu odluke o naknadi nematerijalne štete zbog pretrpljenih duševnih bolova zbog umanjavanja životne aktivnosti. Dakle, razlozi zbog kojih nije prihvatio utvrđeni stepen naruženosti od strane vještaka medicinske struke, po ocjeni ovog suda nisu opravdali takvu odluku i iste prvostepeni sud treba tretirati kao okolnosti koje utiču da naknada za ovaj vid nematerijalne štete u okviru stepena naruženosti utvrđenog od strane vještaka medicinske struke, bude u višem ili nižem orijentaciono određenom iznosu u skladu sa kriterijumima koje primjenjuju sudovi u Distriktu, a ne kao okolnosti koje za sud predstavljaju osnovu da naruženost u vidu ožiljka dimenzija 20 x 1 cm sa stražnje vanjske strane podlaktice, cijeni kao naruženost lakšeg stepena na granici estetskog oštećenja (umjesto naruženosti srednjeg stepena kako je vještak u svom nalazu zaključio).

Takođe, s pravom tužilac u žalbi ukazuje i da je neprihvatanjem nalaza i mišljenja vještaka medicinske struke u dijelu koji se tiče dužine i intenziteta pretrpljenog straha zbog toga što vještak nije kompetentan za tu vrstu vještačenja, u situaciji kada je provođenje dokaza vještačenjem po tom vještaku i na te okolnosti rješenjem na pripremnom ročištu odredio, prvostepeni sud počinio povredu odredbe člana 8. u vezi sa odredbama članova 272, 274. i 205. Zakona o parničnom postupku.

Prije svega, valja ukazati da pitanje straha (emocionalni poremećaj) odnosno stanje straha i njegove posljedice ne može kompetentno vještačiti ljekar specijalista ortopedije i traumatologije (već ljekar druge specijalizacije – psihijatar ili neuropsihijatar), kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud. Međutim, obaveza suda, a što tužilac u suštini i ukazuje žalbom, jeste da na pripremnom ročištu odluči o čemu će se raspravljati i koji će se dokazi izvesti na glavnoj raspravi, a prijedloge koje ne smatra bitnim za donošenje odluke odbije i u rješenju, protiv kojeg nije dozvoljena posebna žalba, naznači razlog odbijanja (član 205. Zakona o parničnom postupku). U pogledu dokaznog prijedloga vještačenjem sud, držeći se procedure iz odredbe člana 272. stavovi (1) i (2) Zakona o parničnom postupku (prijedlog stranke koja predlaže i izjašnjenje protivne stranke) u skladu sa odredbama članova 272. stav (3), 273. i 274. u vezi sa odredbom člana 271. Zakona o parničnom postupku, određuje vještačenje kada je radi utvrđivanja ili razjašnjenja određenih činjenica potrebno stručno znanje kojim sud ne raspolaže i u rješenju, između ostalog određuje ime, prezime i zanimanje vještaka i predmet i obim vještačenja. Dakle, za vještaka određuje stručno lice koje raspolaže potrebnim znanjem. S tim u

vezi, ako stranka na pripremnom ročištu predloži da se na određene okolnosti provede dokaz vještačenjem po vještaku određene struke (specijalnosti-usmjerenja) i u prijedlogu, pored predmeta i obima vještačenja istakne i ličnost vještaka, a sud zaključi da predloženi vještak nema odgovarajuću struku, odnosno kompetenciju da sudu prezentuje potrebno stručno znanje vezano za utvrđivanje ili razjašnjenje relevantnih činjenica sa aspekta rješavanja spora, tada sud takav dokazni prijedlog u pogledu ličnosti vještaka ne treba prihvatiti, upravo iz razloga jer predloženi vještak nije kvalifikovan, ujedno ostavljajući mogućnost da stranka, na sporne odlučne okolnosti za vještaka predloži drugo stručno lice (adekvatne struke), odnosno lice koje posjeduje potrebno stručno znanje sa kojim sud ne raspolaže. Zaključak u konkretnom slučaju slijedi da je prvostepeni sud, time što je dokazni prijedlog da na okolnost pretrpljenog straha u ovoj parnici vještači vještak neadekvatne struke (neadekvatnog usmjerenja-specijalnosti) uvažio i nakon provođenja takvog dokaza isti odbio prihvatiti (jer vještak nije kompetentan), umjesto da je postupio na gore opisani način (odbio prijedlog u pogledu ličnosti, ukratko iznio razloge, odnosno naznačio razlog neprihvatanja i strani koja predlaže omogućio da u skladu sa iznesenim razlozima svoj prijedlog uredi na način da predloži vještaka odgovarajuće struke, odnosno odgovarajućeg usmjerenja-specijalnosti koji raspolaže potrebnim stručnim znanjima), prvostepeni sud je počinio žalbom ukazanu povredu odredbe člana 8. u vezi sa odredbama članova 272, 274. i 205. Zakona o parničnom postupku i u konačnom onemogućio tužioca da raspravlja pred sudom o ovom dijelu tužbenog zahtjeva.

Kako se, u skladu sa gore iznesenim, solidarna odgovornost tuženih za nastalu štetu prema tužiocu kao trećem licu, u skladu sa odredbom člana 178. stav (4) Zakona o obligacionim odnosima, zasniva na objektivnom kriterijumu bez obzira na krivicu, zaključak prvostepenog suda u pogledu propusta vozača vozila koje je osigurano kod drugotuženog pokazuje se irelevantan sa aspekta pružanja pravne zaštite u ovoj parnici, a takav značaj, po ocjeni ovog suda, samim tim imaju i žalbeni navodi prvotuženog u dijelu kojim osporava način na koji je prvostepeni sud ocijenio nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke u dijelu koji se tiče propusta vozača vozila koje je osigurano kod drugotuženog.

Nije osnovano ni ukazivanje u žalbi prvotuženog da je prvostepeni sud nepravilno raspravio istaknuti prigovor podijeljene odgovornosti, koji je prvotuženi zasnovao na tvrdnji da u momentu nastanka saobraćajne nesreće tužilac nije bila vezana sigurnosnim pojasom, a koji propust je doprinio samom povređivanju i njegovim posljedicama.

Utvrđivanje doprinosa oštećenog zavisi od slučaja do slučaja, jer nije isto ako bi do nastanka štete došlo bez obzira na nevezivanje, odnosno ako bi do nastanka zasigurno došlo, ali bi posljedice bile blaže, dakle, u svakom pojedinom slučaju se utvrđuje da li je i koliko činjenica nevezivanja pojasa uzrok nastanku štete. U konkretnom predmetu, vještak saobraćajne struke u svom nalazu i mišljenju bio je jasan da „ne bi mogao utvrditi prema podacima iz spisa da li je tužilac bila vezana sigurnosnim pojasom i da je bila vezana moglo je doći do težih povreda kod navedene vrste kontakta, jer su mogli oštećeni dijelovi automobila (vrata P/L, vrata Z/L i krov) povrijediti putnika, odnosno tužioca osobito ako je bila na zadnjem sjedištu iza vozača“ (tačka 5. nalaza i mišljenja), pa je i za ovaj sud, ispravno rezonovanje i odluka prvostepenog suda da odbije prijedlog prvotuženog da se

nalaz i mišljenje vještaka saobraćajne struke dopuni u smislu davanja odgovora na pitanje da li je ili nije tužilac prilikom saobraćajne nesreće bila vezana sigurnosnim pojasom. U konačnom, kada se na osnovu provedenih dokaza (a obaveza onog koji tvrdi da ima doprinosa oštećenog je i da te tvrdnje dokaže pred sudom) izvede zaključak da se radi o ekscentričnom kontaktu vozila (nije frontalni udar, nego bočni) i kada, suprotno navodima žalbe prvotuženog, i da je bila vezana tužilac ne bi pretrpila lakše povrede (strana peta, pasus drugi obrazloženja prvostepene presude), činjenica nevezivanja sigurnosnog pojasa (ponašanje suprotno odredbi člana 34. Zakonu o bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini) nema značaj radnji oštećenog koje za posljedicu vode do podijeljene odgovornosti u skladu sa odredbom člana 192. Zakona o obligacionim odnosima.

Navode žalbe drugotuženog, kojom pobija odluku o troškovima parničnog postupka sadržanu u stavu petom izreke prvostepene presude, ovaj sud nije posebno razmatrao uvažavajući odluku o meritumu u ovoj parnici o dijelu tužbenog zahtjeva (solidarna obaveza drugotuženog na naknadu nematerijalne štete za fizičke bolove i za duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti) koja ima direktni uticaj na uspjeh stranaka u ovom sporu pa samim tim i na obavezu naknade prouzrokovanih troškova, a i to da je, s obzirom da je prvostepena presuda ukinuta u dijelu koji se tiče naknade nematerijalne štete za duševne bolove zbog naruženosti i za strah, kao akcesorna, ukinuta i odluka o troškovima postupka sadržana u stavovima četvrtom i petom izreke prvostepene presude.

Kod izloženog, kako tužilac u žalbi osnovano ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava iz odredbe člana 178. stav (4) Zakona o obligacionim odnosima i da je prvostepeni sud pogrešno ocijenio nalaz vještaka medicinske struke u dijelu utvrđivanja relevantnih okolnosti u pogledu stepena naruženosti (povreda člana 8. Zakona o parničnom postupku, koju ovaj sud nije mogao ispraviti drugačijom ocjenom ovog dokaza jer bi tada prvi put utvrđivao činjenice i uskratio strankama pravo na redovan pravni lijek), te da je neprihvatanjem istog nalaza u dijelu koji se odnosi na strah počinio u obrazloženju ove odluke ukazane povrede postupka kojima je onemogućio tužioca da o tom dijelu tužbenog zahtjeva raspravlja pred sudom, dok nisu osnovani navodi njene žalbe u pogledu odluke prvostepenog suda o zahtjevu za naknadu nematerijalne štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjenja životne aktivnosti, kako žalba prvotuženog nije osnovana, a žalbu drugotuženog je valjalo uvažiti samo iz razloga jer se istom pobija odluka o troškovima postupka koja je akcesornog karaktera u odnosu na odluku o glavnoj stvari, pa dijeli njenu sudbinu, valjalo je primjenom odredaba članova 346, 347. stav (1) tačka b) i 350. stav (1) tačka d) Zakona o parničnom postupku, odlučiti kao u izreci ove presude.

U ponovnom suđenju, prvostepeni sud će otkloniti učinjene povrede odredaba parničnog postupka u skladu sa uputama iz obrazloženja ove presude, dakle, pravilno i potpuno će ocijeniti nalaz vještaka medicinske struke na okolnost stepena naruženosti, uvažavajući prijedloge stranaka odrediće, provesti i adekvatno ocijeniti dokaz vještačenjem po vještaku odgovarajućeg struke (usmjerenja – specijalnosti) na okolnost pretrpljenog straha, slijedom čega će, kod utvrđenih relevantnih činjenica sa aspekta donošenja odluke o ovom dijelu tužbenog zahtjeva suditi novom odlukom primjenom relevantnih materijalnopравnih normi, a odlučiće i o svim troškovima postupka, uključujući i troškove nastale u povodu

izjavljenih pravnih lijekova shodno odredbi člana 131. stav (4) Zakona o parničnom postupku, te razmotriti i navode žalbi parničnih stranaka u pogledu pravilnosti odluke o troškovima postupka.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Maida Kovačević